

ja peaa olli ašsi külalud ja wannemate feski selges tehtud ; agga Jürg olli sest hõpis teadmata.

Sessammal suggisel kõssiti Jürri mõlemad õed, Marrit ja Kaire. Kaks tötegijat piddi korraga perrest ärraminnema, ja wannemad ei raatjinud omma tütтарdele sedda feelda. Nende peigmehhed olid Jürri peastetud sobrad, ja ei olnud neid kuidagipiddi laita. Paio perre olli külalast tult maad ärra, ja juba Ado issa issa aiašt sadik waifne wagga ello perres ja jummala kartus perre rahwa süddames. Pannid nüüd ka Jürri sobrad ešsite ful immeteledes, agga nimakas römu stelledes sedda armast ello wiili tähhele ja öppisid omma sobra õed armastama, ei mitte sihha himmo järrele, kuidva parrako teinud, kes kõrthi käimisest pari läinud, waid õige armastus kõitis nende süddamed ühte. Sesamma lugu olli vastastiko, peiude ja mörjide poolt, ja se olli waggast süddamest. Küll ollid Marril enne fossilased läinud, agga et nende ello wiis ei olnud wagga rahwa kõmbel, siis ei wötnud ei temma, eggas temma wannemad neid wästo.

Agga nüüd murret Paio perres ! Tütтарdele tulli pulme tehha, ja Jürg piddi naest wötna. Tütтарdele tehti pulme ; ei Jürg weel ei wötnud naest ! — Issa ja emma räkisid temmale : „Meie perrest läheb kaks tötegijat ärra ja meie peame teist ašsemele murretsema. Sinna olled kahhekümne kue aastane

pois, ja sinnulgi aeg, et nõuad ennesele seltsi. Olemme fa jo pruti sulle kulanud, kes ausa rahwa laps ja oskab emmale abbiks olla. Nede õhto sadame sind Kasse perressé.”

Jürg wästaš : „Armsad wannemad ! Minna olen ikka püüdnud rõmoga teie käsko täita ja teie mele párrast tehha ; agga selle ašja párrast pallun ma wästo, sest Lisiut ma ei tahha ! Mis rikkus aitab ? Liso on ful rikkaš ja pealt nähha harritud tüdruk, agga et rikkus ja uhtus on temma süddant föowakas teinud, ei sa fiusatused ja föied temmast ärraseisma. Teie wanna páwades tulleks teile furwästust, ja mulle elluks aiaks riisti ja wallo. Wötko Låsna Eio Lenut perressé, kes peab eidele abbiks ja käe järrele ollema, ja minna otan funni parrajat seltsi leian.”

Nüüd wast leidis Ün, mis temma piddi wästama : „Meile teed sa häbbi ja halba, et olleme sulle ausa pruti kulanud, ja sinna palkud meile sandi plikkat abbiks. Ei minna tahha nisuggust hilpharrakat perressé !”

Jürg pallus weel : „Arge sage minno peale wiħ-haseks, armsad wannemad ! Otsekui minna ei tohhi omma falli wannemate tahtmise wästo naest wöötta, nenda ei wöti minna fa mitte nisuggust wöötta, fedda mo südda ei kida. Andke mulle siis weel aega, tunni biget ma leian.”

Ado ennam ei lausunud sõnna ja fa Ün issegigi jät-